

Lieve mensen, jong en oud,
gemeente van de Opgestane Heer!

Een nieuw begin!
Wanneer maken we dat?
Ik denk dat het op verschillende momenten
in je leven kan.
Bij kinderen zien we het al gebeuren
als ze naar de basisschool gaan,
of het voortgezet onderwijs.
Bij studenten als ze op kamers gaan,
Op eigen benen leren staan.
Of samenwonen, een huwelijk, andere baan.
Het kan ook bij minder goede dingen.
Ziekte, ontslag, scheiding, overlijden.
Dan moet je weer opstaan,
zoeken naar een nieuw begin,
om toch door te leven.

In het nieuws waren de afgelopen week
ook zaken over een nieuw begin.
Twee daarvan raakten mij.
Hoe Michelle Obama, als zwarte vrouw,
geboren in het arme deel van Chicago
zich heeft weten te ontwikkelen.
Zich los heeft gemaakt van het idee,
dat er van een zwart meisje
uit een achterstandswijk weinig wordt verwacht.
Voor haar een nieuw begin.
Dat zeker niet altijd over rozen is gegaan.

Het tweede was de brand van de Notre Dame.
Een prachtig bouwwerk,
een dierbare plek waar gebeden wordt,
waar mensen even binnen komen,
een kaarsje aansteken.
En of je nu gelovig bent of niet....
Het is misschien net als met de Mattheus passion:
Het zijn iconen in onze wereld
die ergens een mystieke

of religieuze snaar raken.
Het raakte de Fransen in hun hart.
Gelovigen en niet gelovigen
zoeken steun bij elkaar,
bidden op straat of in nabijgelegen kerken.
Storten geld voor een nieuw begin
van de wederopbouw van de kerk.
Nog in het midden latend
of het wordt zoals het was,
of toch iets nieuws.
En los van de kritiek die er ook is,
omdat hier ineens veel geld voor loskomt
terwijl in Frankrijk, maar ook elders in de wereld,
geld op een andere manier soms ook hard nodig is.
Mij fascineerde het, dat het zoveel mensen raakt,
in beweging brengt, doet opstaan.
Want kennelijk verbindt zo'n kerk mensen,
is er behoefte aan een huis van gebed,
een plek van verstillig.
Een plek om eer aan God en Jezus te brengen.

Want 2000 jaar geleden begon het.
Toen is er steen verlegd
voor een nieuw begin.
Maria ziet dat de steen weg is en het graf leeg.
Ook Petrus en Johannes.
Maar...ze zien alle drie iets anders.
Er is tijd nodig om te beseffen
en te geloven wat er is gebeurd.
Als Maria dan Jezus ziet,
denkt ze in haar verdriet, dat het de tuinman is.
Pas als ze de stem hoort herkent ze Jezus.
Maar ze moet hem loslaten
om tot een echt nieuw begin
en geloof te komen.

Als mens moet je vaak eerst oude dingen loslaten
om een nieuw begin te maken.
Als je blijft vasthouden aan wat je hebt,
komt er geen ruimte voor iets nieuws.

Ook in je leven en geloofsleven niet.
Wat dat betreft is het net als een tuin.
Je kunt niet alles z'n gang laten gaan.
Je moet het onderhouden, bijhouden,
soms heb je er hulp bij nodig,
om tot een nieuw begin te komen.

En zo laten we ons al 2000 jaar door Jezus inspireren,
om het goede te doen.
Volgen wereldwijd nog steeds mensen Hem
en doen uit zijn Naam wat goed is.
Want bij narigheid en verdriet
komt gauw de vraag naar voren:
Waar is God en voelt men zich verlaten
op momenten dat het zwaar is!
Alsof er alleen maar een steen lijkt te liggen.
Maar juist omdat God toen
die steen voor het graf heeft weggehaald,
leren wij dat wij de steen,
die bij een ander als een blok kan liggen
ook mogen helpen meedragen
of soms zelfs weghalen,
om een ander tot hulp te zijn.
En misschien voel je je soms door de
ander juist alleen gelaten,
weet dat de hemel er ook is om hulp
van te verwachten.

Daarom tot slot een verhaal:
Over hoe het vele jaren later
met tuin van Stef en Julia ging.

Wanneer was de tuin geplant?
Niemand wist het meer!
Maar in de bomen waren veel vogels.
Tussen de dichte struiken reeën.
In het lange gras zaten veel kleine dieren.
De tuin was al heel lang het huis van de dieren.
Tot op een morgen iemand uit het dorp mopperde.
De vogels uit de oude tuin pikten van zijn appels

in zijn appelboom.
En iemand anders zei dat de konijnen
aan zijn wortels knaagden.
De dieren moesten maar weg, vond hij!
En zoals het vaker gaat,
ineens vonden ook andere mensen uit het dorp
het een goed idee, zonder erover na te denken.
De tuin en dieren moesten weg!
Met lawaai dachten ze eerst de dieren te verjagen.
Maar de bladeren van de bomen en de struiken
sloten zich aaneen en beschermden
de dieren tegen het lawaai.
Toen de mensen merkten dat lawaai niet hielp,
probeerden ze op de dieren te jagen.
Maar ook nu sloten de bladeren zich aaneen
en beschermden de oude tuin en de bewoners.
De mensen besloten te wachten
tot de droge tijd.
En op een ochtend kwamen ze met fakkels.
De droge takken vatten meteen vlam.
En de oude tuin verteerde door het vuur.
De dieren stonden verderop.
Droevig te staren naar wat eens hun tuin was.
En toen trokken ze weg.
Behalve de mensen uit het dorp
had niemand de verwoesting gezien,
behalve de hemel.

De hemel was diep gekwetst
door die onnodige verwoesting van de tuin.
De hemel verzamelde al zijn levenskracht.
Eerder dan gewoonlijk
keerden de regens het volgende jaar terug.
Verder dan gewoonlijk reikten de zonnestralen in de aarde.
Naar het zaad, diep onder de as.
Het jaar daarop begon het eerste groen op te schieten.
En na drie jaar
kwamen de eerste vogels en dieren terug.
In de lente werden de eerste jongen geboren.
De tuin herleefde mooier dan ooit.

En daarboven stond de hemel en glimlachte.
Vanuit de verwoesting,
was er een nieuw begin gemaakt.

Mogen de verhalen over Jezus opstanding
en de tuin ons allen aanzetten
tot een nieuw begin.
Amen